

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 9 maja 2013 r.

Poz. 1795

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN-4131.329.2013 WOJEWODY WARMIŃSKO - MAZURSKIEGO

z dnia 29 kwietnia 2013 r.

Działając na podstawie art. 91 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) **stwierdzam nieważność uchwały Nr XXIV/183/2013 Rady Gminy w Stawigudzie z dnia 21 marca 2013 r.** w sprawie uchwalenia Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części obrębu Jaroty, gmina Stawiguda w części dotyczącej § 4 ust. 1 tiret trzecie, § 6 ust. 2 pkt 1), § 7 ust. 5 pkt 2) lit. e), pkt 3) lit d), pkt 5) lit. d), § 7 ust. 6 pkt 4), § 8 w części dotyczącej terenu oznaczonego symbolem UH.01, § 8 pkt 9 – ustalenia dla terenu oznaczonego w planie symbolem MN.01 i MN. 02 – w zakresie wyrazów „, na zasadach uzgodnionych z Zarządem Melioracji i Urzędzeń Wodnych w Olsztynie, § 8 pkt 14 – ustalenia dla terenu oznaczonego w planie symbolem MW.03 i MW.05 – w zakresie wyrazów „, na zasadach uzgodnionych z Zarządem Melioracji i Urzędzeń Wodnych w Olsztynie.

Uzasadnienie

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Gminy Stawiguda powołując się na art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r, poz. 647 ze zm.) uchwaliła Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego części obrębu Jaroty, gmina Stawiguda zwany dalej planem.

Zdaniem organu nadzoru przedmiotowa uchwała, w zakwestionowanej części, w sposób rażący narusza obowiązujący porządek prawny.

W myśl aktualnie obowiązującego art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu m.in., że nie narusza on ustaleń studium.

Wskazać jednak należy, że Rada Gminy Stawiguda podejmując zaskarżoną uchwałę związana była treścią art. 20 ust. 1 u.z.p. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją tego unormowania wprowadzonej ustawą z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz..U. z 2010 r., Nr 130, poz. 871) zmieniającej m.in. ustawę z dniem 21 października 2010 r., która w art. 1 pkt 6 nadała nowe brzmienie art. 20 ust. 1 u.z.p poprzez zastąpienie wyrażenia „zgodności planu ze studium” słowami „nie narusza ustaleń studium”. Na mocy art. 4 ust. 2 ustawy nowelizującej – do procedur planistycznych nie zakończonych do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Wskazać należy, że rozpoczęcie procedury planistycznej w przedmiotowej sprawie miało miejsce w dniu 26 marca 2009r., kiedy to Rada Gminy Stawiguda podjęła uchwałę Nr XX/156/09 w sprawie przystąpienia do opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części obrębu Jaroty, zmienioną uchwałą Nr XXIV/176/09 Rady Gminy w Stawigudzie z dnia 9 września 2009 roku w sprawie zmiany załącznika graficznego do Uchwały Nr XX/156/09 Rady Gminy w Stawigudzie z dnia 26.03.2009 r. w sprawie przystąpienia do opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części obrębu Jaroty, gmina Stawiguda .

W świetle powyższego uchwalony plan miejscowy winien być nie tylko spójny, ale musi być zgodny z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, czyli z uchwałą Nr XVII/127/04 Rady Gminy Stawiguda z dnia 16 kwietnia 2004 roku w sprawie uchwalenia Studium

Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Stawiguda. Okoliczność ta stanowi istotną dyrektywę dla wykładni przepisu art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu, w myśl, którego ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych i wskazuje na ścisłe związanie kwalifikacją poszczególnych obszarów gminy i ich przeznaczeniem.

Z przedstawionej do nadzoru dokumentacji planistycznej wynika, iż brak jest podstaw do pozytywnego potwierdzenia podstawowej przesłanki decydującej o prawidłowości podjętej przez Radę Gminy Stawiguda przedmiotowej uchwały, to jest zgodności z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Stawiguda w zakwestionowanej części.

W ocenie Wojewody Warmińsko-Mazurskiego niezgodność przedmiotowej uchwały ze studium polega na tym, że teren oznaczony symbolami UH.01 – teren zabudowy usługowej i handlowej, nie został wskazany w studium gminy, jako teren przeznaczony do pełnienia takiej funkcji.

Ponadto, przy tak sformułowanych ustaleniach § 8 badanej uchwały, dla tego terenu elementarnego, możliwe jest posadowienie obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m². Zgodnie natomiast z art. 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w studium określa się w szczególności obszary rozmieszczenia takich obiektów handlowych. Obowiązujące studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, obszarze opracowania przedmiotowego planu nie przewiduje obszarów rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m²

W myśl art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Przepis ten, stanowi uregulowanie szczególne względem cytowanych zapisów ustawy o samorządzie gminnym i ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Zauważyć tu należy, iż większym rygoryzmem nacechowane jest naruszenie zasad sporządzania planu. O ile bowiem naruszenie trybu sporządzania planu może stanowić podstawę nieważności uchwały tylko wówczas, gdy jest istotne, to przy naruszeniu zasad ich sporządzania, każde naruszenie wywołuje skutek nieważności uchwały, uznawane jest więc za rażące naruszenie prawa (podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z dnia 21 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Ol 294/11).

Niezgodność przedmiotowej uchwały ze studium stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego i przesądza o konieczności wyeliminowania przedmiotowej uchwały w zakwestionowanej części z obrotu prawnego.

Uznać trzeba również, że szereg przepisów uchwały w związku z przekroczeniem władztwa planistycznego jest wadliwych, tzn. § 6 ust. 2 pkt 1), § 7 ust. 5 pkt 2) lit. e), pkt 3) lit d), pkt 5) lit. d), § 7 ust. 6 pkt 4), § 8 pkt 9 – ustalenia dla terenu oznaczonego w planie symbolem MN.01 i MN. 02 , § 8 pkt 14 – ustalenia dla terenu oznaczonego w planie symbolem MW.03 i MW.05, gdyż poprzez odwołanie do określonych w w/w przepisach do projektów budowlanych, czy konieczności uzyskania opinii przy sporządzaniu projektu, scedowano na inne podmioty uprawnienia należące do organu stanowiącego gminy.

W myśl art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych, należy do zadań własnych gminy. Stwierdzić należy, że władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad, innym podmiotom. Plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego, ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Uchwała Rady Gminy Stawiguda poprzez w/w przepisy łamie tę zasadę wprowadzając szereg przepisów otwartych, uzależniających sposób zagospodarowania terenów od późniejszych projektów budowlanych, czy opinii, itp. różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym. (podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 14 września 2007 r., sygn. akt II SA/Kr 559/07 oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 16 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Gl 522/09). Nadto, jeżeli kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym

procesie budowlanym, zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, w sposób odmienny, należy pojmować jako modyfikację materii aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii, inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (vide: wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98). Jakikolwiek bowiem inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne (vide: wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09).

Podsumowując opisane powyżej uchybienia przesądzają o konieczności wyeliminowania w/w uchwały w zakwestionowanej części z obrotu prawnego.

W związku z powyższym rozstrzygnięto, jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski